

PL

PL

PL

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 18.11.2010
KOM(2010) 668 wersja ostateczna

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**Strategia przygotowania niektórych państw sąsiadujących do przystąpienia do
konwencji WE-EFTA z 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej i o uproszczeniu
formalności w obrocie towarowym**

EN

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Strategia przygotowania niektórych państw sąsiadujących do przystąpienia do konwencji WE-EFTA z 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej i o uproszczeniu formalności w obrocie towarowym

1. ROZSZERZENIE KONWENCJI – CELE I WARUNKI OGÓLNE

- 1.1. Konwencje o wspólnej procedurze tranzytowej i o uproszczeniu formalności w obrocie towarowym z 1987 r.¹ mają obecnie cztery umawiające się strony (Unia Europejska, Islandia, Norwegia, Szwajcaria²) reprezentujące 30 państw. Od chwili ich wejścia w życie konwencje te potwierdziły swoją wartość jako instrumenty ułatwiające handel, ponieważ ustanowiły wspólną procedurę przepływu towarów pod dozorem celnym mającą na celu uniknięcie zatorów na przejściach granicznych oraz ujednoliciły format zgłoszenia celnego w procedurach wywozu, przywozu i tranzytu.
- 1.2. W odpowiedzi na zalecenia komisji śledczej Parlamentu Europejskiego ds. tranzytu wspólnotowego z lutego 1997 r. Komisja zobowiązała się nie przedstawiać propozycji nowego rozszerzenia konwencji przed zreformowaniem i skomputeryzowaniem wspólnych procedur tranzytowych. Legislacyjny komponent reformy procedur tranzytowych wdrożony został dnia 1 lipca 2001 r. Istnieją stosowne ramy operacyjne, przeprowadzono komputeryzację tranzytu oraz uchwalono kolejne akty ustawodawcze mające uwzględnić fakt, że standardowa procedura tranzytowa realizowana jest elektronicznie³.
- 1.3. W roku 2001 Komisja przedstawiła propozycję strategii⁴ w sprawie jednoczesnego przystąpienia do konwencji niektórych państw kandydujących w tym czasie do UE⁵, w której sprecyzowano warunki, jakie będzie musiało spełnić państwo przed przystąpieniem. W komunikacie położono nacisk na państwa kandydujące do UE, ponieważ przystąpienie do konwencji uznano za część ogólnej strategii członkostwa, i zwrócono szczególną uwagę na początkowy etap wdrażania nowego skomputeryzowanego systemu tranzytowego (NCTS).

Po rozszerzeniu UE w 2004 r. Turcja, która kontynuuje przygotowania do przystąpienia do konwencji w najbliższej przyszłości, pozostała jedynym państwem, którego dotyczy komunikat z 2001 r.
- 1.4. Perspektywa przystąpienia do konwencji powinna zostać potwierdzona dla państw kandydujących do UE, które nie były uwzględnione w komunikacie z 2001 r.

¹ Opublikowane w Dz.U. L 226 z 13.8.1987, s. 1 i Dz.U. L 134 z 22.5.1987, s. 2.

² Do celów konwencji Liechtenstein jest traktowany jako część obszaru celnego Szwajcarii.

³ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1192/2008, Dz.U. L 329 z 6.12.2008, s. 1 i decyzja Komisji Mieszanej WE-EFTA „Wspólny Tranzyt” nr 1/2008, Dz.U. L 274 z 15.10.2008, s. 1.

⁴ COM(2001) 289 wersja ostateczna

⁵ Estonia, Łotwa, Litwa, Bułgaria, Rumunia, Słowenia i Turcja.

(Chorwacja i Była Jugosłowiańska Republika Macedonii), jak również dla potencjalnych kandydatów.

- 1.5. Zgodnie z wstępnymi warunkami określonymi w komunikacie z 2001 r. i dzięki wprowadzeniu w pełni funkcjonalnego skomputeryzowanego systemu tranzytowego umożliwiającego lepszą kontrolę ryzyka operacyjnego, można obecnie rozważyć przystąpienie do konwencji kolejnych państw sąsiadujących, którego celem będzie ułatwienie wymiany handlowej.

Rozszerzenie konwencji na kolejne państwa zdolne do ich wdrożenia zdecydowanie leży w interesie Unii i europejskich handlowców oraz będzie wspierało dostosowanie do odpowiednich przepisów dorobku prawnego UE w regionie. W celu zachowania regionalnego charakteru konwencji w komunikacie należy określić jakie państwa mogą potencjalnie zostać umawiającymi się stronami i przewidzieć przeprowadzenie przeglądu po pięciu latach, w którym zawarta będzie ocena czy kolejne państwa mogą potencjalnie stać się stronami konwencji.

- 1.6. Komisja będzie w dalszym ciągu pomagać w przygotowaniu tych państw do przystąpienia do konwencji na najlepszych możliwych warunkach. W przypadku konieczności podjęcia decyzji w sprawie gotowości państw do przystąpienia szczególną uwagę należy zwrócić na najnowsze wydarzenia w Unii związane ze wdrożeniem zmodernizowanego Wspólnotowego kodeksu celnego i ich możliwe skutki dla konwencji, jak również na odpowiednie aspekty negocjacji z zainteresowanymi państwami pogłębionej i kompleksowej umowy o wolnym handlu.

2. ZARYS STRATEGII NA RZECZ ROZSZERZENIA KONWENCJI

- 2.1. Rozszerzenie konwencji WE-EFTA z 1987 r. o wspólnej procedurze tranzytowej i o uproszczeniu formalności w obrocie towarowym na nowych partnerów, którzy są w stanie je stosować, leży w interesie Unii i europejskiego handlu. Przyczyni się ono do ułatwienia handlu i ograniczy zatory na granicach.

Rozszerzenie konwencji jest zgodne z komunikatem w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa⁶, w którym podkreślono, że zbliżenie prawodawstwa w obszarze cel oraz budowania zdolności i modernizacji, włącznie z komputeryzacją, przyczynia się do ułatwienia handlu.

- 2.2. W celu zachowania regionalnego charakteru konwencji w komunikacie należy określić konkretną grupę państw, które potencjalnie mogą zostać umawiającymi się stronami i przewidzieć przeprowadzenie po pięciu latach przeglądu, mającego na celu ustalenie, czy kolejne państwa mogą potencjalnie stać się stronami konwencji.

Tak jak w 2001 r., należy zadbać o stworzenie kontrolowanego procesu rozszerzenia konwencji w celu jak najlepszego wykorzystania dostępnych zasobów i zdobycia doświadczeń z funkcjonowania wspólnej procedury tranzytowej na większym obszarze geograficznym. W tym celu zaproponowano określenie ograniczonej grupy państw, w wyniku przyłączenia których do wspólnego systemu tranzytowego Unia

⁶ COM(2004) 373 wersja ostateczna

może zyskać najwięcej, pod warunkiem że spełniają one wszystkie kryteria przystąpienia.

Grupa powinna składać się z państw kandydujących do UE oraz państw będących potencjalnymi kandydatami, państw objętych inicjatywą partnerstwa wschodniego (Armenia, Azerbejdżan, Białoruś⁷, Gruzja, Mołdawia i Ukraina), w której wyraźnie przewidziano stworzenie planu działania prowadzącego do przystąpienia do konwencji⁸, i Rosji, w przypadku której cel ułatwienia wymiany handlowej stanowi integralną część planu działań na rzecz wspólnej przestrzeni gospodarczej, której stworzenie uzgodniły UE i Rosja⁹.

- 2.3. Jak podkreślono w komunikacie z 2001 r.¹⁰, państwo może zostać zaproszone do przystąpienia do konwencji tylko jeśli jest w stanie wdrożyć cały dorobek prawny w zakresie tranzytu i uproszczenia formalności, obowiązujący w czasie zaproszenia do przystąpienia, na poziomach prawnym, operacyjnym i komputeryzacji. Przepisy krajowe muszą być zatem dostosowane do przepisów konwencji; a służba celna musi być zdolna do spełnienia wymagań praktycznych i finansowych oraz posiadać skomputeryzowany system tranzytowy (NCTS).
- 2.4. Ponadto Komisja przygotowuje, w imieniu Unii i we współpracy z pozostałymi umawiającymi się stronami konwencji, szereg środków mających zapewnić ogólną spójność przygotowań z wdrożeniem instrumentów celnych do prawodawstwa i zintegrowane stosowanie na poziomie administracyjnym.
- 2.5. Środki te obejmują przyznanie statusu nieformalnego obserwatora w połączonych komitetach i grupach roboczych ds. wspólnego tranzytu i uproszczenia formalności, o ile jeszcze tego nie zrobiono¹¹. Ma to pomóc zainteresowanym państwom w przygotowaniu do wdrożenia dorobku prawnego w zakresie wspólnego tranzytu i uproszczenia formalności oraz w funkcjonowaniu konwencji w przyszłości, w szczególności w związku z unijnym projektem cła elektronicznego („e-Customs”). Będą one mogły również uczestniczyć w inicjatywach podejmowanych w zakresie tranzytu w ramach programu Cła 2013 (seminaria szkoleniowe, wymiana urzędników). Ich sytuacja w odniesieniu do dorobku prawnego konwencji w zakresie komputeryzacji cel zostanie poddana ocenie, co ma pomóc w lepszej identyfikacji tego, jakich postępów należy jeszcze dokonać i jakie wymagania należy spełnić.

3. WNIOSKI

- 3.1 Komisja zwraca się do Rady i Parlamentu Europejskiego o zatwierdzenie proponowanej strategii w sprawie rozszerzenia konwencji WE-EFTA o wspólnej procedurze tranzytowej i o uproszczeniu formalności w obrocie towarowym o państwa kandydujące oraz będące potencjalnymi kandydatami do UE, państwa

⁷ Utworzenie unii celnej między Białorusią, Kazachstanem i Rosją może wymagać jednoczesnego przystąpienia tych państw do konwencji.

⁸ Dokument roboczy służb Komisji załączony do komunikatu Komisji w sprawie partnerstwa wschodniego (COM(2008) 823)

⁹ Komunikat prasowy, 15. szczyt UE-Rosja, 10 maja 2005 r., 8799/05 (Presse 110).

¹⁰ Zob. pkt 1.2.

¹¹ Obecnie status ten posiadają następujące państwa: Białoruś, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, Chorwacja, Gruzja, Mołdawia, Rosja, Serbia, Turcja i Ukraina.

objęte inicjatywą partnerstwa wschodniego, Rosję oraz, jeśli wymaga tego unia celna między Białorusią, Rosją i Kazachstanem, również Kazachstan.

- 3.2 Każdą decyzję Wspólnego Komitetu WE-EFTA zapraszającą państwo do przystąpienia do konwencji powinna poprzedzać ocena stanu przygotowania tego państwa w świetle wdrożenia wspólnego systemu tranzytowego, w jego obecnej i skomputeryzowanej formie, w obecnych umawiających się stronach.